

[Miljøministeren]

ernæringen, og de er urimeligt dyre at administrere. I øvrigt er der, som opfølgning af folketingets ernæringspolitik, i 1985 lavet regler for sammensætningen af charcuterivarer.

Med hensyn til afgifter på alkohol ser jeg personlig meget positivt på sådanne, men erfaringen viser, at »giftskatter« kun har en midlertidig effekt på forbruget og derfor en begrænset ernæringsmæssig virkning.

Som opfølgning af ernæringspolitikken er der i 1985 gennemført en friholdelse af basislevnedsmidler for farvestoffer, og det er ministeriets politik, at anvendelsen af alle til sætningsstoffer skal begrænses mest muligt. Dette gælder også anvendelsen af nitrit og nitrat i levnedsmidler. Den er i dag reduceret til et absolut minimum, og bidraget herfra til befolkningens indtagelse af disse stoffer er ringe. De største kilder til nitrit og nitrat i kosten er grøntsager og frugt – og nogle steder drikkevandet.

Det kan i øvrigt oplyses, at der som opfølgning af ernæringspolitikken i 1987 vil blive oprettet et storkøkkeninstitut i tilknytning til levnedsmiddelstyrelsen. Gennem rådgivning til de offentlige storkøkkener vil vi på den måde kunne bidrage til at forbedre ernæringen for de næsten 10 pct. af befolkningen, som hver dag spiser mad, der er lavet af det offentlige.

Spm. nr. S 1483

Til indenrigsministeren (17/7 86) af:

Thoft (SF):

»Det ønskes oplyst, hvad civilforsvaret har gjort for at imødekomme handicappede borgers behov for information forud for en krigs- eller krisesituation, og hvilke skridt der er taget for at hjælpe handicappede i en egentlig krigsituation.«

Begrundelse

I forbindelse med udbygningen af civilforsvaret og det civile beredskab er der dels udgivet trykt information til befolkningen, dels aftrykt alarmmeddelelser og lignende i telefonbøgerne. Men er der taget hensyn til de medborgere, som ikke kan læse? Findes oplysningerne således på braille (punktskrift) eller lydband?

I forbindelse med udbygningen af sirenevarslingen og de nye advarselssignaler er der da taget hensyn til de medborgere, der ikke kan høre? Vil de blive alarmeret på anden måde?

I forbindelse med evakueringsplaner og lignende i en krisesituation har man da taget højde for de medborgere, som ikke kan gå?

Jeg ved godt, at det af den seneste rapport om virkningerne af kernevåben og kemiske kampstoffer fremgår, at arbejdsopgaverne for CF i en krigssituation vil blive så omfattende, at der må prioriteres hårdt for at sætte kræfterne ind på at redde de mennesker, som ikke er uheldredeligt syge, mens der ikke kan afses nogen indsats til resten. Men heraf følger ikke, at døve, blinde eller rullestolsbrugere også opgives på forhånd. Jeg skal derfor indtrængende anmode ministeren om at sikre, at der også tages hensyn til de handicappede medborgere i CF- og CB-planlægningen.

Svar (25/7 86):

Indenrigsministeren (Enggaard):

Jeg er enig i, at der bør tages særlig vidtgående hensyn til personer med handicap i en beredskabssituation. Det gælder især dem, der bor for sig selv i egen bolig. For personer på døgninstitutioner vil problemerne ikke være så store, da de vil være omfattet af lokale beredskabsplaner.

Indenrigsministeriet, civilforsvarsstyrelsen og de myndigheder, der i øvrigt er ansvarlige for beredskabsplanlægningen for civilbefolkningen, er opmærksomme på de særlige problemer for personer med handicap.

Som eksempel herpå kan jeg nævne, at kommunerne, der er ansvarlige for det kommunale civile beredskab, i hæftet »Planlægning af civilt beredskab i kommuner, amtskommuner og hovedstadsrådet« er gjort opmærksomme på, at socialvæsenet i en beredskabssituation må forvente store opgaver med omsorg for ældre og handicappede. Det fremgår endvidere af hæftet, at amtskommunerne og hovedstadsrådet har en speciel planlægningsopgave i forhold til forsorgen for personer med vidtgående fysiske og psykiske handicap. Socialministeriet er i øvrigt i øjeblikket i færd med at udarbejde særregler for planlægningen af beredskabet dækkende særforsoegen.